

ENTER

麟趾

คู่ภักเณ
คำบัลลังก์

2

梦溪石 Meng Xi Shi เขียน
ปราณทยา แปล





ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองอ่าน

2
梦溪石 Meng Xi Shi 石叻
Pranthon Uda

ENTER
www.enter-books.com



麟
趾

คู่ก๊ิเอน
ค้ำบัลลังก์

คู่มือฉบับลัทธิ 2

梦溪石 Meng Xi Shi เขียน ปราณหยก แปล

《麟趾》 Vol 02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2671-7

ภาพประกอบปก หางดก

Paladin12 / Shutterstock.com

Ma ry / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเออร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

เพื่อน

กระดาษปกนุ่มสบายตา



หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มีคำพูดหนึ่งจากเรื่องนี้ที่ฟังแล้วก็ค่อนข้างสะท้อนใจ นั่นคือ 'ในครอบครัวจักรพรรดิไม่มีคำว่าบิดาและบุตร' และสมควรต้องเพิ่มอีกประโยคว่า 'ในบรรดาบุตรมังกรก็ไม่มีคำว่าพี่น้องเช่นกัน' พ่อซึ่งถูก ลูกเกลียดพ่อ พี่น้องต่างข้างหลังกันเอง เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจเป็นปกติในหมู่เชื้อพระวงศ์

เฮ้อ! ปล่อยให้หลวงในฐานะลูกชายคนโต เพราะเขาไม่เอาไหนที่สุดในหมู่พี่น้อง แต่เขาประสบความสำเร็จในฐานะบิดา ด้วยลูกๆ ของเขาฉลาดกล้าหาญและเคารพรักบิดาคนนี้อย่างที่สุด ช่วยส่งเสริมจนเฮ้อ! ไม้ตัวตนในสายตจักรพรรดิมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นจุดพลิกผันและก็เป็นประเด็นหลักในคูเกิลนะ เล่มสองนี้

สุดท้ายแล้วก็ต้องมีใครสักคนขึ้นมาเป็น 'รัชทายาท' แต่เหตุการณ์ก็ช่างกลับตาลปัตรไปมาชะงัดขนาดเดาไม่ถูก ครอบครัวของเฮ้อ! ไร่ราวถูกดึงเข้าไปอยู่กลางพายุ... ไม่สิ พุด! ให้ถูกควรบอกว่าพวกเขาเป็นเหล่าที่เป็นต้นกำเนิดพายุ! เรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป ขอเชิญทุกท่านหันหน้ากันต่อไปได้ในเล่มเลย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

เมิ่งซีซือ (Meng Xi Shi) เป็นนักเขียนจีนผู้โด่งดังไปทั่วเอเชีย ผลงานทุกชิ้นขึ้นอันดับทำเนียบทงนินยาขายดีของเว็บไซต์จีนเจียง แพลตฟอร์มนิยายออนไลน์ยักษ์ใหญ่ของจีนมาตลอดหลายปี งานเขียนของเมิ่งซีซือผสมผสานความสมจริงที่อ้างอิงได้เข้ากับทำนองภาษาที่สอดแทรกอารมณ์ขัน อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน จึงได้รับความชื่นชอบจากนักอ่านจำนวนมาก

ผลงานที่เป็นที่นิยมแพร่หลาย เช่น รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่ และพันสารท เนื่องจากในเวปป้อซือส์งคมออนไลน์ของจีน เมิ่งซีซือมักลงรูปน่ารักของแมวเหมียว แตกต่างจากภาพความเก่งกาจด้านฝีมือการเขียน จึงได้รับฉายาว่า 'ตัวหวังเหมียว' ซึ่งแปลว่าเจ้าเหมียวจอมราชัน

Meng Xi Shi

จากใจนักแปล

'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' เป็นเรื่องราวของพี่น้องที่รักใคร่ปรองดองกันอย่างยิ่ง แต่ความรักที่ขาดความเข้าใจมักก่อให้เกิดปัญหามากมาย ชาวจีนกล่าวไว้ว่า พี่น้องเปรียบเสมือนแขนขา คู่รักเปรียบเสมือนเสื้อผ้า เราสามารถวิ่งแก้ผ้าได้ แต่ไม่สามารถวิ่งไปโดยไม่มีแขนขาพาประคอง

สำหรับปรานหยก พูดได้เลยว่า 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' ขึ้นนี้เป็นผลงานชิ้นหนึ่งที่ปรานหยกภาคภูมิใจ และรู้สึกยินดีมากๆ ที่ได้รับคอมเมนต์จากทีม บ.ก. เนื่องจากทุกคอมเมนต์เป็นการติเพื่อก่อ พร้อมมอบข้อมูลความรู้ที่มีค่ามากมายจนอยากโยนอิฐล่อหยกเยอะๆ แต่กลัวโดนก้อนอิฐปากลับมาแทน ซัดใจอย่างเดียวนั่นคือ 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' สี่เล่มนี้สิ้นกันไป หากอยากเข้าใจว่าเพราะอะไร ขอเชิญพลิกไปอ่านเนื้อหาทั้งหมดกันดูค่ะ

ปรานหยก

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 37

บุรุษชาวทูเจวี่รูปร่างสูงใหญ่กล่าว "พวกเขาเป็นใคร"
หญิงสาวพับตัวลงกับพื้น เนื้อตัวสั่นเทา "พวกเขา...พวกเขาเป็น
แขกของเขอตุนเจ้าค่ะ"

"แขกของเขอตุน" อีกฝ่ายหรีตาลงมองพวกเฮ่อหรงด้วยสายตา
พิลึกพิลฤระห "เขอตุนนอนป่วยอยู่บนเตียง จะเชิญแขกมาได้อย่างไร"
เซวี่ยถานกั้มศีรษะโค้งตัวตามบทบาทของพ่อค้าที่ได้รับมาในเวลา
นี้ พุดยิ้มๆ "ท่านผู้สูงศักดิ์คงยังไม่ทราบ เขอตุนคิดถึงบ้านเกิดจึงให้
พวกเรา..."

บุรุษชาวทูเจวี่ตัดบทเขาอย่างหยาบคาย "ข้าไม่ได้ถามเจ้า ข้า
ถามนาง!"

ทาสสาวชาวฮั่นตัวสั่น "พวกเขาพาทนายทของคนรู้จักของเขอตุน
มาขอพบเขอตุนเจ้าค่ะ..."

บุรุษชาวทูเจวี่ยักว้าวอดๆ เข้ามา องครักษ์ที่อยู่ด้านหลังตั้งท่า
จะตามเข้ามาด้วย แต่เขายกมือห้ามไว้

8 คู่รักเล่นตัวบัลลังก์ 2

เขามายืนอยู่ตรงหน้าเกาชื่อ พุดภาษาอันแบบเน้นที่ละคำ "เจ้า
เงยหน้าขึ้น"

ไม่คอยให้เกาชื่อได้มีปฏิกิริยา อีกฝ่ายก็ยื่นมือมาจับคางนาง
บังคับให้หญิงสาวต้องเงยหน้า

"เจ้าชื่ออะไร"

เกาชื่อนี้ก็อยากถอยหนีแต่ถูกจับคางไว้แน่น นางรู้สึกเจ็บแต่
สลัดไม่หลุด "ผู้น้อยเช่นเกา มาขอพบเขอตุนเจ้าค่ะ"

บุรุษชาวทูเจวี๋ยยิ้มเย็น "พวกเจ้าไม่ต้องเอาเขอตุนมาชู้ข้า เวลานี้
สตรีนางนั้นยังคุ้มครองตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ!"

สายตาที่เขามองเกาชื่อเหมือนนกอินทรีที่กำลังจ้องเหยื่อ เกาชื่อ
ถูกมองจนรู้สึกหนาวไปทั้งตัว ยังไม่ทันที่นางจะได้ดีใจที่ตนตั้งใจทหาหน้าดำ
ฝ่ายตรงข้ามก็ยื่นมือมาถูหน้านาง

เกาชื่ออุทาน รู้สึกเจ็บแสบบนใบหน้า

"หน้าตาไม่เลว จงใจทหาหน้าดำจริงๆ มากับข้า เป็นผู้หญิงของข้า!"

ยามนี้เกาชื่อก็รู้สึกแตกตื่นลนลานอย่างแท้จริง นึกในใจว่านางผ่าน
ความลำบากมาตั้งแต่เล็กจนโต ไม่ว่าจะเจอสถานการณ์ยากลำบาก
มากแค่ไหนนางล้วนยืนหยัดผ่านมาได้ ทว่าสถานการณ์ที่ตกอยู่ใน
เงื้อมมือของชาวทูเจวี๋ยผู้นี้กลับไม่ได้ดีไปกว่าการถูกผู้ชายเลย ช้ำยิ่ง
น่ากลัวยิ่งกว่า

แต่หญิงสาวยังไม่ลืมบทบาทสมมติของตนจึงร้องเรียก 'พี่ชาย'
เพื่อขอความช่วยเหลือจากพวกเฮ่อหรง

เฮ่อหรงกับเซวียถานยอมไม่มีทางไม่สนใจ ตอนที่บุรุษชาวทูเจวี๋ย
จะบังคับลากตัวเกาชื่อไป พวกเขาก็ผุดลุกขึ้น คนหนึ่งเข้าขวางระหว่าง
อีกฝ่ายกับเกาชื่อ ส่วนอีกคนดึงตัวเกาชื่อไปหลบไว้ข้างหลัง

เซวียถานพูดเสียงจุ่น "เจ้าเป็นใคร ถึงกล้าเสียมารยาทต่อแขกของ
เช่ตุน ไม่กลัวเช่ตุนลงโทษหรือ!"

เฮ่อหรงย่นหัวคิ้วแน่น เขามองออกว่าบุรุษผู้นี้มีสถานภาพ
ไม่ธรรมดา และมีความเป็นไปได้มากกว่าตำแหน่งจะไม่เป็นรองจาก
องค์หญิงเจินตั้ง ถึงได้กำเรบเล็บสานถึงเพียงนี้

หากตอนนี้เขาเปิดเผยสถานะ อย่างน้อยตำแหน่งทูตจากราชสำนัก
ก็อาจทำให้อีกฝ่ายไม่กล้าล่วงเกินพวกเขา และสามารถปกป้องเกาชื่อ
ไว้ได้ชั่วคราว

ทันใดนั้น เป็นจังหวะที่จะว่าช้าก็ช้า แต่จะว่าเร็วก็เร็ว ทาสสาว
ชาวฮั่นที่อยู่ด้านข้างอย่างไม่กล้าพูดจาอะไรมาตลอดกลับเงยหน้าขึ้น
อย่างกะทันหัน นางผุดลุกขึ้นไปกอดแขนบุรุษชาวทูเจวีย วิงวอน
เสียงอ่อนหวาน "เยี่ยฮู่ ข้าไม่อยากรับใช้เช่ตุนแล้ว ท่านมองข้าสักนิดเถิด
ได้โปรดรับข้าไว้ด้วย!"

บุรุษชาวทูเจวียกำลังจะอาละวาดแต่กลับถูกขวาง เขาจึงหันไป
มองทาสสาวชาวฮั่นอย่างเสียไม่ได้

เฮ่อหรงกับเซวียถานมองออกว่าทาสสาวชาวฮั่นกำลังกลัวจับจิต
จับใจ แต่ยังคงฝืนยิ้มไปรอยเสน่ห้ให้บุรุษชาวทูเจวีย "ข้าอยากรับใช้เยี่ยฮู่
ท่านได้โปรดให้โอกาสข้าสักครั้ง!"

เยี่ยฮู่ไม่ใช่ชื่อคน แต่เป็นตำแหน่งขุนนางของทูเจวีย

เฮ่อหรงเดาไม่ผิด คนผู้นี้คือเฉียหลัวหนึ่งในผู้ทำชิงตำแหน่งชาน
แห่งทูเจวียตะวันตกเวลานี้เขาดำรงตำแหน่งเยี่ยฮู่แห่งทูเจวียตะวันตก
และมีความเป็นไปได้สูงที่ต่อไปจะได้เป็นชาน

เฉียหลัวหรือตามองนาง "เจ้าอยากรับใช้ข้า?"

ทาสสาวชาวฮั่นข่มกั้นความหวาดกลัว กลืนน้ำลายอีกหนึ่ง

"เจ้าคะ..."

เฉียหลัวหัวเราะเบาๆ เขาอุบหน้านางอย่างอ่อนโยนกว่าที่ทำกับ
เกาซือ

ทว่าอดีตต่อมาชายหนุ่มกลับตวัดขาขึ้นอย่างรวดเร็ว ตะทาสสาว
ชาวฮั่นกระเด็น!

พลະกำลังมหาศาลทำให้ร่างบอบบางของนางลอยไปกระแทก
เสาไม้ภายในกระโจม ก่อนตกลงกระแทกพื้นอย่างแรง!

เซวียนถานโกรธจัด "เจ้ากล้า!" เขารีบเข้าไปพุงทาสสาวชาวฮั่น
ฝ่ายหลังกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง หน้าซีดราวกระดาษ

เฉียหลัวมองนางอย่างหมิ่นแคลน "ไม่รู้จักเจียมตน!"

เซวียนถานถลึงตาใส่อย่างโกรธจัด "รังแกกันเกินไปแล้ว! นางเป็นคน
ไม่ใช่สัตว์!"

ใช้ว่าเขาจะไม่รู้ว่าเฉียหลัวมีสถานะสูงส่งแค่ไหน แต่ยามนี้เขา
ไม่สนใจสิ่งอื่น เนื่องจากเมื่อครู่สตรีชาวฮั่นผู้นี้เข้ามารับหน้าแทนเกาซือ!

เฉียหลัวก้มหน้าลงมองพวกเขาเหมือนมองข้าวของเครื่องใช้
ไร้ชีวิตจิตใจ "นางเป็นทาสของทูลเจวี่ย ข้าจะทำอย่างไรก็ได้ และตอนนี้
พวกเจ้าก็ต้องเป็นทาสของข้า!"

เขาเรียกองครักษ์ข้างนอกเข้ามา "พาพวกเขาไป!"

เฮ่อหงเตรียมจะประกาศสถานะที่แท้จริง แต่กลับได้ยินเสียงคน
ดังมาจากด้านนอก "ข้าก่อน!"

จบบคำสตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งก็เดินเข้ามาเผชิญหน้ากับเฉียหลัว
ผู้ดูร้ายด้วยสีหน้าเป็นปกติ นางคารวะเขาทีหนึ่ง

"เขอตุนมีคำสั่ง ให้แขกกลุ่มนี้เข้าพบ"

"ข้าไม่อนุญาต พวกเขาเป็นทาสของข้า!"

สตรีวัยกลางคนพูดเสียงเย็น "แขกกลุ่มนี้เชือดุนตั้งใจเชิญตัวมาจากจวงหยวน เป็นคนรู้จักเก่าแก่ของนาง ไม่ใช่ทาสของท่าน เยี่ยมสู่วเวลานี้ท่านชานยังแข็งแรง เชือดุนเป็นภรรยาของท่านชานและเป็นพระอัครมเหสีแห่งทิวเจี๋ยตะวันตก โปรดให้เกียรติด้วย หากท่านชานรู้ว่าท่านล่วงเกินแขกของเชือดุน อย่าหาว่าข้าไม่เตือน!"

เฉียดหัวจ้องหน้านาง สีหน้าเหี้ยมเกรียม

ทว่าสตรีวัยกลางคนกลับไม่สะทกสะท้าน ข้ายังคงสบตาอีกฝ่ายโดยไม่มีอาการหลบเลี่ยง

จิตใจต่อมาเฉียดหัวหัวเราะเสียงเหี้ยม "ดีมาก!"

เขาไม่ได้ทำอะไรมากกว่านั้น เพียงหมุนตัวเดินกระที่บเท้า ก้าวยาวๆ จากไปทันที

สตรีวัยกลางคนเฝ้ามองอีกฝ่ายจนลับสายตาไปแล้วค่อยผ่อนคลายใจออกมา พูดกับพวกเฮ่อหรง "ตามข้ามา เชือดุนต้องการพบพวกท่าน"

เฮ่อหรงซึ่งนี้วไปทางสตรีชาวฮั่น "เมื่อครุ่นางเสียสละตนเองเพื่อช่วยพวกเรา ขอท่านได้โปรดหาหมอมารักษานางด้วย"

"ตามข้าไปพบเชือดุนก่อน ทางนี้ข้าจะเรียกคนไปตามหมอให้"

เซวี่ยถานมองหญิงสาวด้วยสายตาห่วงใยก่อนวางนางลงอย่างระมัดระวังเพื่อตามพวกเฮ่อหรงไปพร้อมสตรีวัยกลางคน

เมื่อมาถึงพื้นที่ของเชือดุนทั้งหมดก็พบว่าหากเทียบกับสถานที่ที่รับรองพวกเขาเมื่อครู่ กระโຈมหลังนี้มีความโอ่อ่ากว่ามาก ถ้วยชาหมรามไหและตู้เตี้ยลั่นนเข้าชุดกัน ส่วนใหญ่มีลักษณะตามแบบจวงหยวน มีของต่างถิ่นน้อยมาก ดูออกว่าเจ้าของตั้งใจจัดแต่งตามแบบบ้านเกิด มีความเป็นไปได้มากกว่านางตั้งใจจะให้เหมือนกับที่อยู่เก่าก่อนของตน

กลางกระโຈມมีสตรีคนหนึ่งนั่งอยู่ ดูมีอายุพอสมควร แต่ยังคงมองเห็นเค้าความงามสมัยยังสาว แม้ตอนนี้นางก็ยังเป็นสตรีที่งามเลิศคนหนึ่ง

รูปลักษณะอันสะสวยโดดเด่นนี้ทำให้พวกเธอหวังรู้ได้ทันทีว่านางเป็นใคร

"คารวะองค์หญิง ขอให้องค์หญิงทรงพระเจริญ" ทั้งสามคนโค้งกายคารวะ

องค์หญิงเงินตั้งพินิจดูเกาชื่อ "ตามสบาย เจ้าเป็นทายาทของหมิงอวี่?"

หมิงอวี่คือนางกำนันที่เคยถวายเป็นข้าขององค์หญิงเซียงหยาง

"เพคะ"

"เจยหน้าให้ข้าดูซิ"

เกาชื่อเจยหน้าขึ้นตามคำสั่ง องค์หญิงเงินตั้งพินิจดูนางอยู่นานแล้วสายหน้า เสียงเศร้า "ข้าลืมไปแล้วว่าหมิงอวี่หน้าตาเป็นอย่างไร"

"ก่อนออกเดินทางท่านแม่กำชับว่าภายหน้าถ้ามีโอกาสจะต้องมาโขกศึรชะค่านับองค์หญิงด้วยตนเอง ท่านแม่เล่าว่าความจริงตอนนั้นท่านต้องติดตามองค์หญิงมาแดนตะวันตก แต่เพราะองค์หญิงสงสารที่นางอายุยังน้อยจึงตั้งใจมอบท่านแม่ให้แก่องค์หญิงเซียงหยางเพื่อให้นางได้ใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองฉางอันอย่างสุขสงบจนแก่เฒ่า"

องค์หญิงเงินตั้งถอนหายใจ "ชีวิตนี้ข้าทำบุญไม่มาก หมิงอวี่เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น คิดไม่ถึงว่าต้นหลิวที่ไม่ได้ตั้งใจปลูก* กลับเป็นที่จดจำนานหลายสิบปี ตัวอยู่ฉางอันแต่ใจกลับระลึกถึงข้า หมิงอวี่

* มาจากสำนวน 'ตั้งใจปลูกดอกไม้ ไม่กลับไม่ออกดอก ไม่ตั้งใจปักกิ่งหลิว หลิวกลับให้ร่มเงา' หมายถึงสิ่งที่ทุ่มเทความพยายามไปมาก สุดท้ายกลับไม่สมปรารถนา แต่สิ่งที่ไม่ได้ทำแบบคาดหวังตั้งใจกลับให้ผลลัพธ์ที่ดีเกินคาด

เป็นอย่างไรบ้าง ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่"

เกาซื่อผิงคีระชะ "ตอนผลิตเปลี่ยนรัชสมัย ราชวงศ์ใหม่ได้รับตัวท่านแม่ไว้ให้เป็นนางกำนัลต่อ ภายหลังท่านแม่อายุมากจึงถูกปล่อยตัวออกจากวัง ต่อมาได้แต่งงาน ให้กำเนิดบุตร ซึ่งก็คือข้า ยามนี้ท่านแม่กำลังใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบพะคะ"

แม้สิ่งที่นางพูดจะเป็นเรื่องที่ผ่านมาหรือกับพวกเฮ่อหรงและเซวียถานมาแล้ว แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่แต่งขึ้นทั้งหมด นางกำนัลผู้นั้นได้ทำงานเป็นนางกำนัลในราชวงศ์ใหม่ต่อจริงๆ ข้ายังเป็นทีโปรดปรานของเหล่าผู้สูงศักดิ์ในตำหนักใน ทว่าภายหลังนางไม่ได้ออกจากวัง แต่แก้ตัวอยู่ในวัง ไม่ได้สมรสหรือให้กำเนิดบุตร

กว่าเฮ่อหรงจะขอให้จักรพรรดิเฟินหาคนแบบนี้มาได้ก็สิ้นเปลืองมันสมองไปไม่น้อย เพราะไม่เพียงต้องเป็นคนคุ้นเคยกับราชวงศ์ก่อน เพื่อให้คล้องใจของคหบดีเงินตั้งได้ แต่ยังต้องมีความหลังเกี่ยวพันกับองค์หญิงเงินตั้งด้วย จึงจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพได้อีกครั้งเท่า

องค์หญิงเงินตั้งลุกขึ้นมาประคองนางด้วยตัวเอง "ช่างหาได้ยากยิ่งนัก หมิงอวีเป็นผู้รู้จักคุณคน และตัวเจ้าก็มีความกตัญญูอย่างยิ่ง การเดินทางมาครั้งนี้ลำบากมากหรือไม่"

"ทูลองค์หญิง เนื่องจากการเดินทางมาครั้งนี้มีสหายสองคนร่วมเดินทางมาด้วย พวกเขาคอยดูแลข้าเป็นอย่างดี จึงไม่ลำบากพะคะ"

"สหาย?" องค์หญิงเงินตั้งมองไปทางพวกเฮ่อหรง น้ำเสียงหยอกเย้า "อะไรงัน หนึ่งในสองคนนี่มิใช่พี่ชายของเจ้าหรือหรือ"

เกาซื่อผิงคีระชะไม่ไหว และตอนนี้ถึงคราวเขาต้องออกโรงแล้ว

เฮ่อหรงก้าวออกไปครึ่งก้าว ประสานมือพลางกล่าว "ทูลองค์หญิง ตามตรง ข้ามีนามว่าเฮ่อหรง มิได้เป็นพี่ชายของเกาซื่อ แต่เป็นพระราชนัดดา

ของจักรพรรดิเหวินเต๋อ ข้าเป็นบุตรคนที่สามของครอบครัว องค์หญิงเรียกข้าว่าคุณชายสามหรือจะเรียกชื่อรองข้าเงินก้วนก็ได้"

องค์หญิงเงินตั้งมีสีหน้าตกใจปนสงสัย แม้แต่สตรีวัยกลางคนที่พาพวกเขาเข้ามาก็พลอยสะดุ้งและพินิจดูเฮ่อหรงอย่างละเอียด

สีหน้าขององค์หญิงเงินตั้งเคร่งเครียดขึ้นทันที นางหรีตพาพลงยิ้มเย็น "พูดจาเหลวไหล! พระราชนัดดาตัวจริงจะพาตัวเองมาเสี่ยงถึงที่นี่ได้อย่างไร เจ้าเป็นใครกันแน่!"

เฮ่อหรงย้อนถามเสียงเรียบ "องค์หญิงยังสละตัวเองเพื่อบ้านเมืองด้วยการแต่งงานมาอยู่นอกด่านเป็นเวลาหลายสิบปีได้ แล้วเหตุใดพระราชนัดดาจะเดินทางมาที่นี่ด้วยตัวเองไม่ได้ นี่คือป้ายหยกประจำตัวข้าราชวงศ์ของเรามีธรรมเนียมอย่างราชวงศ์ก่อนคือพระราชโอรสและพระราชนัดดาส่วนต้องมีป้ายหยกเป็นหลักฐานประจำตัว เมื่อองค์หญิงดูก็จะรู้"

เขาหยิบป้ายหยกออกมาจากเสื้อ ใช้สองมือประคองส่งให้สตรีวัยกลางคนรับไปส่งให้ผู้เป็นนาย

สัมผัสที่องค์หญิงเงินตั้งได้รับคือความเนียนละเอียดและอบอุ่นบนป้ายหยกอันนั้นนอกจากจะมีอักษรคำว่า 'หรง' ที่ระบุนามของเจ้าของ ยังมีรูปมังกรสีเล็บทองเมฆา เป็นเครื่องยืนยันว่านี่คือป้ายหยกที่ออกโดยสำนักราชวงศ์จริงๆ

ทว่านางยังคงไม่เชื่อง่ายๆ "ป้ายหยกสามารถปลอมแปลงกันได้ ที่นี้อยู่ห่างจากจงหยวนไกลลิบ ข้ายอมไม่สามารถส่งคนกลับไปสืบหาความจริง นอกจากนี้ ที่เจ้าพูดมาเมื่อครู่มีพิรุณ แสดงว่าเจ้าเป็นตัวปลอม!"

"ประโยคใดหรือ"

องค์หญิงเงินตั้งยิ้มเย้น "เจ้าอย่าลืมหาข้าเป็นองค์หญิงในราชวงศ์ก่อน มิใช่องค์หญิงในราชวงศ์ปัจจุบัน ราชวงศ์ปัจจุบันทำลายบ้านของข้า ระหว่างเรามีความแค้นที่ไม่อาจรวมฟ้า การที่ข้าเสียสละตัวเองไม่ได้ เพื่อราชวงศ์ปัจจุบัน จักรพรรดิของพวกเขาไม่มีทางยกย่องข้าถึงเพียงนี้ แน่!"

เฮ่อหรงสั้นศีรษะ "องค์หญิงผิดแล้ว"

องค์หญิงเงินตั้งแค้นเสียงเย้น "เลิกพูดจากลึงกลอกได้แล้ว ไม่ว่า พวกเจ้าจะมาที่นี่ด้วยจุดประสงค์ใด ยามนี้ตัวข้ายังตกที่นั่งลำบาก ไม่อาจทำอะไรได้ทั้งสิ้น หงเยียน ส่งแขก!"

สตรีวัยกลางคนก้าวออกมาข้างหน้าหนึ่งก้าว "ทุกท่าน เชิญทางนี้"

เฮ่อหรงหลุดข้า "คิดไม่ถึงว่าผ่านมาหลายสิบปี ยามนี้แม้แต่ ความอดทนที่จะฟังข้าพูดให้จบท่านก็ยังไม่มี ข้ายังยินดีจะถูกกักบริเวณ อยู่ที่นี้ หากข้าเดาไม่ผิด ชาวทูเจวี่ยี่ที่ล่วงเกินพวกเราเมื่อครู่คงมี ตำแหน่งไม่ธรรมดาใช่หรือไม่ แม้แต่องค์หญิงยังทำอะไรเขาไม่ได้ หรือ เขาจะเป็นผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นข่านคนใหม่? แม้แต่ในยามนี้เขายัง ไม่เห็นท่านอยู่ในสายตา หากได้ตำแหน่งข่านหรือได้ครองทูเจวี่ยี่ตะวันตก ท่านจะยังมีที่ยืนอีกหรือ"

องค์หญิงเงินตั้งพูดเสียงเย้นซา "เจ้ากล้าหนักที่พูดกับข้าเช่นนี้"

"ราชวงศ์ก่อนล่มสลาย ลี้้นอำนาจ ราชวงศ์ปัจจุบันถือกำเนิด ล้วนเป็นเพราะมติสวรรค์ ถึงท่านจะเป็นองค์หญิงในราชวงศ์ก่อน แต่ การที่ท่านเดินทางไกลมาแต่งงานที่นอกด่านทำให้ชายแดนมีความสงบสุข ราษฎรไม่ต้องบ้านแตก ทั้งหมดเป็นเพราะท่าน ถือเป็นคุณงามความดี สูงส่ง ไม่สำคัญเลยว่าท่านจะอยู่ในราชวงศ์ใด หากพูดกันจริงๆ พวกเรา ต่างเป็นชาวฮั่นเหมือนกัน พูดภาษาเดียวกัน มองเห็นตะวันจันทร์รา

แบบเดียวกัน เติบโตขึ้นมาในเมืองฉางอันเหมือนกัน เทียบกับชาวทูเจี๋ย พวกเราต่างหากที่เป็นคนบ้านเดียวกับท่านและมีสายเลือดเกี่ยวพันกัน อย่างแท้จริง!"

คำพูดประโยคนี้น่าทึ่งนักที่ใครจะไม่รู้สึกร้อนหัวใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่ต้องเดินทางไกลมานอกด่านและไม่ได้กลับไปเห็นบ้านเกิดมานานหลายสิบปี

หงเหียนตาแดงเรื่อ นางก้มหน้าลงเช็ดน้ำตา

นางคิดถึงญาติพี่น้องที่ส่งตนเข้าวังเมื่อครั้งยังเยาว์ คิดถึงพี่น้องที่สนิทกันในวังหลวง เวลาผ่านไปหลายปี แม้สายลมและทะเลทราย จะทำลายรูปโฉมของนาง แต่กลับไม่สามารถทำลายความคิดถึงบ้านเกิดของนางได้

แม้องค์หญิงเงินดั่งจะไม่ได้หลังน้ำตา แต่ยังคงรู้สึกร้อนหัวใจ นางมองเฮ่อทรงตาไม่กะพริบ

"ข้าไม่ได้โกหกองค์หญิง เพราะข้าเป็นพระราชชนนีดาของจักรพรรดิ องค์ปัจจุบันจริง เดิมทีฝ่าบาทพระราชทานกระบี่ห่านกวงให้เล่มหนึ่ง บนนั้นสลักพระนามของจักรพรรดิ แต่ข้าหวังว่าถ้านำกระบี่มาด้วย จะทำให้ถูกสงสัยจึงให้คนเก็บรักษาไว้ที่เมืองฉางเยี่ย การเดินทางมาครั้งนี้ข้าเป็นผู้อาสาเอง เพื่อคารวะท่านและนำความตั้งพระทัยและพระราชดำริของจักรพรรดิมากราบทูลองค์หญิง"

องค์หญิงเงินดั่งหัวเราะเสียงเบา "ครั้งนั้นที่ทู่เจี๋ยตะวันตกและ ตะวันตก รวมไปถึงเซียวอวี่ แยกกันเป็นสามทางเพื่อรุกรานแดนใต้ การเคลื่อนไหวทัพของทู่เจี๋ยตะวันตกเกิดจากการที่ข้ายุยงท่านชาน จักรพรรดิ ของพวกเจ้ารู้เช่นนี้แล้วยังไม่แค่นอีกหรือ"

"เรื่องในวันวานคือเรื่องในวันวาน ใต้หล้านี้ไม่มีศัตรูถาวร

องค์หญิงเจินตั้งเป็นผู้ผ่านประสบการณ์มามาก เหตุใดจึงไม่เข้าใจ เหตุผลง่าย ๆ ซ่อนนี้ เมื่อครู่ข้าบอกแล้วว่าองค์หญิงทำคุณแก่ราษฎร สร้างสันติให้บ้านเมือง มีหรือต้องแยกว่าเป็นราษฎรของราชวงศ์ก่อนหรือราชวงศ์ปัจจุบัน ความร้าวฉานในอดีตเป็นเรื่องของคนในอดีตทุกคนล้วนมีหน้าที่เป็นของตัวเอง ย่อมไม่อาจตำหนิผู้ใด"

องค์หญิงเจินตั้งนิ่งงัน ทำให้ภายในกระโຈมเงียบไปพักหนึ่ง เน้นนานนางจึงกล่าว "ข้ารู้ว่าจักรพรรดิของพวกเจ้าต้องการสิ่งใด พวกเจ้าหวังให้เข้าร่วมมือกับราชวงศ์ปัจจุบันเพื่อเชื่อมสัมพันธ์กับทูเจี๋ยตะวันตก ใช้ประโยชน์จากการแต่งงานของข้า"

สตรีนางนี้ไม่ธรรมดาจริง ๆ สมแล้วที่เขาวางเดิมพันด้วยการเดินทางไกลมานับพันลี้ เสร็จหวังรู้สึกโล่งอก "องค์หญิงช่างปราดเปรื่อง!"

องค์หญิงเจินตั้งเยาะหยันตนเอง "ปราดเปรื่องแล้วอย่างไร เกรงว่าพวกเจ้าคงวิ่งมาเสียเที่ยว ชานเฉม่าเป็นไม้ไผ่กึ่งฝัก ภายในทูเจี๋ยตะวันตกกำลังจะมีพายุกระโฉก แม้แต่ตัวข้ายังเป็นแค่เรือ่น้อยกลางพายุฝนช่วยตัวเองไม่ได้ ชาวทูเจี๋ยคนเมื่อครู่มีนามว่าเฉียหลัว เป็นหลานของหม่วลี่ชาน เขาเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงของทูเจี๋ยตะวันตกที่ได้รับการสนับสนุนจากคนมากมาย มีอำนาจมาก แต่ข้ากับเขาไม่ลงรอยกัน เพราะคนที่ข้าสนับสนุนคืออีกคน ด้วยเหตุนี้เมื่อครู่เฉียหลัวจึงทำเช่นนั้นกับพวกเจ้า หากเขาได้เป็นชานเมื่อใดย่อมต้องเอาอย่างผู้เนี่ยนชานแห่งทูเจี๋ยตะวันออก รุกรานจหยวนทันที"

"แต่ยามนี้ท่านมีพวกเรา"

องค์หญิงเจินตั้งยิ้มเยาะ "พวกเจ้า? สามคนจะทำอะไรได้"

"เบื้องหลังของพวกเราคือจักรพรรดิแห่งจหยวน ราชสำนักมีทหารหลายสิบหมื่น และได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากฝ่าบาท"

"น้ำไกลไม่อาจดับไฟใกล้"

"องค์หญิงอยู่ที่นั่นมาหลายสิบปียอมต้องมีคนของตนอยู่ข้างกระมัง ฝ่าบาทมีพระบัญชาให้แต่งตั้งท่านเป็นองค์หญิงตัวอี่เจินตั้ง (เจินตั้ง ผู้เปี่ยมคุณธรรม) อย่างเป็นทางการ มีราชทินนามว่าเจิ้นกั๋ว (ธำรง แผ่นดิน) และพระราชทานคุณาสน์ที่เมืองฉางอันให้ หากวันใด องค์หญิงอยากกลับฉางอัน ฝ่าบาทจะทรงส่งขุนนางมารับ ทรงจัดเตรียม ทุกอย่างไว้ให้องค์หญิง เพื่อให้ท่านได้ใช้ชีวิตในช่วงบั้นปลายที่เมืองฉางอัน อย่างสมพระเกียรติ"

องค์หญิงเจินตั้งสิ้นศรัทธา "คำพูดพวกนี้ก็แค่ลมปาก เจ้านึกว่าข้า จะเชื่อหรือ"

เซวียถานหยิบห่อของขนาดเล็กออกมาจากอกเสื้อ กล่าวยิ้มๆ "โชคร้ายที่เมื่อครู่เฉียดหัวไม่ได้ให้คนค้นตัว ของจึงยังอยู่"

เขาส่งห่อของให้หญิงรับใช้

เมื่อเห็นผู้เป็นนายผงกศรัทธา หงเยียนจึงแกะห่อของ พบว่าด้านใน มีแผ่นจารึกทองคำกับตราประทับยศรวมอยู่กับม้วนภาพและหีบใบเล็ก ใบหนึ่ง

"นี่คือตราประจำพระองค์ขององค์หญิง บนนั้นได้ประทับ พระราชลัญจกรเอาไว้เรียบร้อย พระราชลัญจกรนี้ยังคงเป็น พระราชลัญจกรในราชวงศ์ก่อน องค์หญิงน่าจะพอจำได้ ส่วนม้วนภาพ คือแบบร่างของคุณาสน์ที่จำลองจากวังเดิมขององค์หญิง หากแค่พูด ท่านคงไม่ไว้ใจ ข้าจึงตั้งใจขอให้จักรพรรดิพระราชทานมาให้ล่วงหน้า ต่อให้ภายในสิบปีนี้องค์หญิงยังไม่กลับไป คุณาสน์หลังนี้ก็จะมีคน บัดกวาดทำความสะอาดเป็นประจำ นอกจากท่านแล้วสถานที่แห่งนี้ จะไม่รับนายคนที่สอง"

องค์หญิงเงินตั้งมองดูของทั้งหมดด้วยสีหน้าสับสน

นางย่อมรู้ว่ามันไม่ใช่ของปลอม แต่เพราะแบบนี้นางจึงรู้สึกว่ามัน
ความแค้นของครอบครัวทำให้นางชิงชิงราชวงศ์ปัจจุบันแห่งแดน
จงหยวนเข้ากระดูก ถึงขั้นยุยงให้หูเจี๋ยตะวันออกและตะวันตกผูกมิตรกัน
เพื่อสร้างความลำบากให้แก่พวกเขา

ทว่าเพียงชั่วพริบตาของแดนจงหยวนกลับเป็นฝ่ายเดินเข้ามา
ขอผูกมิตรกับนาง เรื่องนี้ทำให้คนต้องทอดถอนใจให้แก่ความเปลี่ยนแปลง
ที่รวดเร็วเกินไปจริงๆ

จากขงอ๋นมาหลายสิบปี มีหรือที่นางจะไม่คิดถึงต้นไม้ใบหญ้า
ของแดนเกิด

หากไม่คิดถึง เหตุใดนางจึงต้องพยายามจัดแต่งกระโจมตามแบบ
ราชสำนักในสมัยนั้น

หีบใบเล็กใบนั้นองค์หญิงเงินตั้งเข้าใจว่าใช้บรรจุของเล่นในวัง
ที่ราชวงศ์ก่อนเหลือทิ้งไว้ เป็นแผนเพื่อให้ครองใจและสร้างความคุ้นเคย
กับนาง

ผู้ใดจะรู้ว่าทันทีที่เปิดออก นางกลับต้องอึ้งตะลึง

มันไม่ใช่ของเล่นที่คาดไว้ ไม่ใช่เงินทอง ไม่ใช่อัญมณีล้ำค่า
แต่เป็นขนมถั่วเขียวกวนขนาดพอเหมาะที่ตัดไว้เป็นชิ้นๆ

เอ่อทรงสังเกตเห็นอากัปกริยาของนางจึงพูดขึ้นอย่างสบงจ้งหวะ
"พวกข้าได้ยินมาว่าเมื่อก่อนองค์หญิงชอบกินขนมถั่วเขียวกวนของ
พ่อครัวจางในวังหลวง จึงคิดจะหาตัวพ่อครัวจางเพื่อให้เขาร่วมเดินทาง
มาด้วย คิดไม่ถึงว่าหาอยู่นานกลับพบว่าพ่อครัวจางเสียชีวิตไปนานแล้ว
และไม่ได้ถ่ายทอดวิชาให้ใครต่อ ประกอบกับการเดินทางยาวไกล
นับพันลี้ เกรงว่าอาหารที่นำมาจะบูดก่อนจึงต้องให้พ่อครัวที่เก่งที่สุด

ในเมืองจางเยี่ยทำขนมถั่วเขียวกวนขึ้นมากตามตำรับที่ตกทอดมาในวังหลวง รสชาติอาจไม่เหมือนของพ่อครัวจาง ขององค์หญิงอย่าได้หัวเราะเยาะ"

"รสชาติอันเป็นที่สุดของมนุษย์คือความสุขสงบผ่องใส" องค์หญิงเงินตั้งหยิบขนมถั่วเขียวกวนชิ้นหนึ่งขึ้นกัดหนึ่งคำ

หญิงเยียนทดสอบพิชชาให้ไม่ทัน นางอุทานอย่างร้อนใจ "องค์หญิง!" องค์หญิงเงินตั้งโบกมือและกินขนมถั่วเขียวกวนชิ้นนั้นไปเรื่อย ๆ จนหมด "รสชาติไม่ใช่ตำรับดั้งเดิมจริงๆ แต่ถือว่าพวกเจ้ามีน้ำใจ"

เฮ่อหรงยิ้ม "รอให้องค์หญิงกลับดวงอันวันไหน ข้าจะตั้งให้คุณเสาะหาขนมถั่วเขียวกวนเครื่องชื่อในเมืองจางอันมาให้ท่านชิม"

องค์หญิงเงินตั้งถอนหายใจ "ไม่รู้ว่าข้าจะมีชีวิตอยู่ถึงวันนั้นหรือไม่"

"ขอลามองค์หญิงว่าเวลานี้อาการป่วยของหม่วลี่ชานเป็นอย่างไรบ้าง"

องค์หญิงเงินตั้งนิ่งไปพักหนึ่ง "ไม่ดีขึ้นเลย เหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว"

"ได้ยินว่าเวลานี้ทู่เจี๋ยตะวันตกมีผู้สืบทอดสองคน นอกจากเฉียหลัวคนเมื่อครู่ ยังมีอีกคนคือหลู่จี้"

องค์หญิงเงินตั้งผงกศีรษะ "หลู่จี้เป็นบุตรของชานคนก่อน หม่วลี่ชานระแวงเขามากจึงตั้งใจให้เฉียหลัวสืบทอดตำแหน่ง ยามนี้ภายในทู่เจี๋ยตะวันตกแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งสนับสนุนหลู่จี้ อีกฝ่ายสนับสนุนเฉียหลัว"

"เหตุใดองค์หญิงจึงอยากให้หลู่จี้เป็นชานคนต่อไปมากกว่า"

องค์หญิงเงินตั้งตอบสั้นแต่ได้ใจความ "หลู่จี้เป็นคนดีมีน้ำใจ ผิดจากชาวทู่เจี๋ยทั่วไป"

เฮ่อหรงเข้าใจ เพราะการหนุนให้คนดีมีน้ำใจขึ้นรับตำแหน่งย่อมดีกว่าการหนุนคนมักใหญ่ใฝ่สูงที่คิดจะเล่นงานตัวเอง หลายปีมานี้กว่าองค์หญิงเงินดิ่งจะมีตำแหน่งที่อยู่นูญเจี๋ยตะวันตกไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะตำแหน่งเขตตุนที่มีอำนาจในการบริหารบ้านเมือง นางยอมไม่ยอมยกสูญเสียอำนาจนี้

"เฉียหลัวเป็นคนกระหายเลือดยิ่งกว่าหมัวลี่ชาน หากปล่อยให้เขาเป็นชานเขาจะต้องกำจัดคนที่คัดค้านเขาในราชสำนักทุกคน นอกจากนั้น..." องค์หญิงเงินดิ่งยิ้มเหยียด "พวกเจ้าน่าจะรู้ว่าชาวนูญเจี๋ยมีธรรมเนียมส่งต่อภรรยาพี่ให้น้อง ส่งต่อภรรยาพ่อให้ลูก เฉียหลัวไม่ชอบข้าจึงไม่ยอมแต่งงานกับข้า หากเขาได้เป็นชาน สักวันข้ายอมต้องพบกับจุดจบ ตายอย่างอนาถ"

ชาวฮั่นต่างดูแลธรรมเนียมนี้อย่างที่สุดเพราะเป็นเรื่องราวไร้มนุษยธรรม ไม่ต่างจากสัตว์ป่า แต่สำหรับชาวนูญเจี๋ย สัตว์ส่วนของสตรีมีน้อยกว่าบุรุษมาก และชนเผ่าที่ทำปศุสัตว์เร่ร่อนก็ต้องการแรงงานจำนวนมาก นานวันเข้าจึงเกิดเป็นธรรมเนียมนี้

ทว่าองค์หญิงเงินดิ่งไม่พบร่องรอยการดูแลแบบใบหน้าของพวกเขาเฮ่อหรง

"องค์หญิงอยากให้พวกเราช่วยในเรื่องใดบ้าง"

"เวลานี้มีผู้สนับสนุนหลัวกับชานน้อยเกินไป กำลังพลร่วมหมื่นของนูญเจี๋ยตะวันตกเกินครึ่งอยู่ในมือของเฉียหลัว หากท่านชานตายเมื่อใดเขาจะต้องใช้กำลังที่มากกว่ามายึดอำนาจฝ่ายพวกข้าทันที"

เฮ่อหรงมีเฮ่อจั้นกับยอดฝีมือจำนวนหนึ่งร้อยคนที่อยู่ในเมืองจางเหยีย ทว่านี่คือหมอกมืดสุดท้ายในมือของเขา เขาจึงไม่ยอมใช้มันเร็วเกินไป นอกจากนี้กำลังคนจำนวนหนึ่งร้อยเป็นได้แค่การเติมบุปผาบนผ้าดินแพร

หากองค์หญิงเงินตั้งไม่มีโอกาสชนะแม้แต่หน่วย กำลังคนจำนวนหนึ่งร้อย
ย่อมไม่สามารถพลิกสถานการณ์

ระหว่างที่เขากำลังนึกวนหัวครุ่นคิด องค์หญิงเงินตั้งก็พลันเอ่ย
"ช่างเถอะ พวกเจ้าเดินทางมาไม่ง่าย พักอยู่กับข้าสักสองสามวันก่อน
พวกเราค่อยถกกันอีกที トラบโดที่หมัวลี่ชานยังมีชีวิตอยู่ ต่อให้เฉียดหัว
กำลังยิ่งกว่านี้ก็ไม่น่าออกนอกหน้ามาก"

"เช่นนั้นต้องขอรบกวนองค์หญิง"

การที่องค์หญิงเงินตั้งเปลี่ยนท่าทีที่มีต่อพวกเขาทำให้หงเยียน
เลิกทำตัวเย็นชา นางพาพวกเฮ่อหรงไปพักผ่อนและบอกพวกเขาว่า
"ข้าไม่เคยเห็นองค์หญิงมีความสุขแบบนี้มานาน ขอขอบคุณพวกท่านมาก"

เฮ่อหรงตอบกลับอย่างสุภาพ "ราชสำนักไม่ยากทำสงคราม แต่
อยากได้สันติ หากทูลเจี๋ยตะวันตกสามารถผูกมิตรกับราชสำนักได้
ข้าจะทูลขอฝ่าบาทให้ส่งคนมารับองค์หญิงกลับข้างอัน ถึงตอนนั้นท่าน
ก็จะได้กลับไปหาญาติมิตรทั้งหลาย"

หงเยียนผินยิ้ม "หวังว่าพวกเขาจะยังมีชีวิตอยู่"

นางพาพวกเฮ่อหรงมาที่กระโจมอีกหลัง "วางใจได้ ข้างนอกมีคน
ขององค์หญิงคอยเฝ้า เฉียดหัวไม่กล้ามาสร้างความวุ่นวายที่นี้แน่
พวกท่านสามารถพักได้อย่างสบายใจ ส่วนแม่นางเกาจะแยกไปอยู่
กระโจมติดกันก็ยอมได้ ข้าจะพาท่านไปเอง"

ทั้งสามคนกล่าวคำขอบคุณหงเยียน เฮ่อหรงทำท่าจะถามเรื่อง
ของที่นี่อีก แต่กลับเห็นสาวใช้คนหนึ่งรีบรุดเข้ามาก่อน

"ท่านอาหงเยียน! หมอบอกว่าเฉียดหัวเยี่ยสู้เตะโดนหัวใจ เกรงว่า
อาจชังคงไม่รอดแล้ว!"

ไม่ต้องให้หงเยียนอธิบายพวกเฮ่อหรงก็รู้ว่าอาชิงจะต้องเป็นทาส

สาวชาวฮั่นคนเมื่อครู่แน่

สีหน้าของทั้งสามคนจึงเปลี่ยนไปทันที

บทที่ 38

อาชิงนอนหน้าซีตอยู่บนเตียง หายใจรววยริน
ตอนที่พวกเฮ่อหรงเข้ามา หมอจับชีพจรเสร็จแล้วกำลังลุกขึ้นยืน
เมื่อเห็นหงเยียนเขาก็สั่นศีรษะ
หงเยียนขมวดหัวคิ้วแน่น "เป็นอย่างไรบ้าง"
หมอเป็นชาวทู่เจี๋ย ภาษาอื่นจึงค่อนข้างเพี้ยน แต่ทุกคนสามารถ
อ่านสีหน้าของเขาได้ไม่ยาก "เกรงว่าคงไม่รอด"
เฮ่อหรงบอกหงเยียนว่า "เมื่อครุ่นางช่วยพวกเราไว้ได้โปรดเมตตานาง
ด้วย รับรองว่าข้าต้องตอบแทนท่านแน่"
หงเยียนจึงงั้นไปพักหนึ่งก่อนบอกหมอ "เชอตุณมีสมุนไพรอย่าง
โสมและดอกจิ้งหึ่ง หากจำเป็นข้าจะไปนำมาให้ โปรดช่วยนางด้วย"
หมอลงหน้าท้อใจ "ข้าทำเต็มที่แล้ว ต่อให้เป็นสมุนไพรล้ำค่ากว่านี้
ก็ไม่มีประโยชน์ต่อนาง ทำได้อย่างมากก็เพียงยึดชีวิตออกไปแค่วัน
เท่านั้น"
เกาซือมองร่างกายอ่อนเปลี้ยของอาชิงแล้วอดรู้สึกแสบจมูกไม่ได้

นางบีบมืออาซิงเบาๆ เพราะกลัวว่าจะทำให้อีกฝ่ายเจ็บ อาซิงเหมือนจะรับรู้ เปลือกตาสั่นน้อยๆ ก่อนปรือตาขึ้น

เกาซื่อดีใจมาก รีบหันไปบอกหมอ "นางฟื้นแล้ว!"

หมอรีบเข้ามาดู แต่สีหน้ากลับยังไม่ดีขึ้น

อาซิงขยับริมฝีปาก ผื่นพุทุดออกมาสีคำ "ท่านอา... หงเยี่ยน..."

"ใจวางใจ มีเชอตุณอยู่ เจียหลิวไม่กล้ามาเอาตัวเจ้าไปแน่ ทุกคนที่อยู่ตรงนี่คือแขกของเชอตุณ เมื่อครู่เจ้าช่วยพวกเขาไว้ เชอตุณจึงช่วยเจ้า เจ้าต้องรักษาตัวดีๆ นะ"

ความจริงอาซิงเป็นแค่ว่าสที่ไม่ค่อยได้รับความสนใจขององค์หญิงเจินตั้ง ตอนที่นางถูกชาวทุเจวี่ยลักพาตัวมา บังเอิญว่าหงเยี่ยนกำลังขาดผู้ช่วยจึงรับตัวนางไว้ หากอาซิงตาย องค์หญิงเจินตั้งก็แค่ให้หงเยี่ยนไปหาผู้ช่วยคนใหม่ แต่สำหรับพวกเฮ่อหรง การกระทำเมื่อครู่ของนางมีความหมายพิเศษต่อพวกเขา

อาซิงปรือตาลง ท่าทางมีความสุข แต่ทันใดนั้นนางกลับต้องทำหน้าเหยเกเพราะความเจ็บปวด

เกาซื่อสะอื้น "พวกเราเพิ่งเจอกัน เหตุใดเมื่อครู่เจ้าจึงเสียงภัยช่วยข้า"

ใบหน้าของอาซิงเริ่มหมองคล้ำ "...ข้า... ตอนถูกลักพาตัวมาใหม่ๆ เคยถูกย่ำยี ร่างกายชำสกรปรกไปแล้ว แต่เจ้า... ไม่เหมือนข้า หากเคยอยู่ยอม... ยอมปล่อยเจ้าแล้ว... รับข้าไว้แทน ข้าก็... ไม่มีอะไรต้องเสียอีก..."

แม้จะเพิ่งพบกันแต่นางกลับมีน้ำใจ ยอมเอาตัวเองเข้าแลก

อาซิงไม่รู้จักเกาซื่อ ไม่รู้ว่าการช่วยเกาซื่อจะทำให้นางได้ประโยชน์อะไร แต่นางเคยผ่านความทุกข์ทรมานมาจึงไม่ยอมให้ผู้อื่นต้องประสบชะตาเดียวกันกับตน

แม้ช่วงที่อยู่บ้านสกุลจางจะถูกผู้ช็อกลั่นแกล้งรังแกจนอยู่ไม่สู้ตาย เกาซื่อก็ไม่เคยร้องให้ ทว่าบัดนี้นางกลับอดไม่อยู่ ต้องปล่อยให้ น้ำตาที่ สะกดกลั่นไว้ไหลรินลงมา

หญิงสาวคุกเข่าอยู่ที่ข้างเตียงพลางจับมืออาชิงแน่น "น้องสาว คนดี ข้าติดค้างเจ้าหนึ่งชีวิต เจ้าต้องหายดีเร็วๆ ข้าจะพาเจ้ากลับจงหยวน เจ้าจะได้กลับบ้าน ดีหรือไม่"

"บ้าน..." ดวงตาของอาชิงเปล่งประกายเล็กน้อย "หน้าบ้านข้า มีแม่น้ำ...ริมแม่น้ำมีต้นไม้หยาง ฤดูวสันต์จะออกดอก ชุนหลางจะเอา ดอกไม้พวกนั้นมาร้อยเป็นพวงให้ข้าสวมศีรษะ..."

เสียงของนางเบาลงเรื่อยๆ จนไม่ได้ยินอะไรอีก

เกาซื่อบีบมือนางแน่น เนื้อตัวสั่นเทิ้ม ทันใดนั้นหญิงสาวก็ กรีดเสียงออกมาอย่างเสียใจสุดแสน ฟุบตัวลงบนเตียงร่ำไห้จนไม่เหลือ ความเป็นตัวเองอีก

บุรุษอย่างเซวี่ยถานก็ทนไม่ไหว น้ำตาไหลพรากเต็มหน้า

กระทั่งหญิงเียนที่พบเห็นความโหดเหี้ยมป่าเถื่อนของชาวทูเจวี่ย มาจนชินชา ยังต้องหลับตาลงอย่างสะกดกลั่นเช่นกัน

กระต่ายตายจึงจอกอคล้าย เมื่อต่างเป็นชาวฮั่นเหมือนกัน การตาย ของอาชิงจึงเป็นตัวแทนของการตายของชาวฮั่นผู้ถูกลักพาตัวมาอย่าง ต่างถิ่น

มีเพียงเฮ่อหรงที่ไม่พูดอะไรเลยตั้งแต่ต้นจนจบ สีหน้านิ่งสนิท ไม่มี น้ำตาแม้แต่หยดเดียว

ทว่ามือที่จับไม้เท้าของเขากลับบีบแน่น ชายหนุ่มหมุนตัวเดินออกไป ข้างนอกทันควัน

เซวี่ยถานตกใจเพราะเข้าใจว่าอีกฝ่ายจะไปเอาเรื่องเฉียดหัว

จึงรีบตามออกไป

"เงินก้อน! คุณชายสาม!"

เนื่องจากอยู่ข้างนอก พวกเขาจึงไม่สามารถเรียกกันด้วยชื่อตำแหน่ง นอกจากนี้ทั้งคู่ก็อยู่ในวัยเดียวกัน เลยเรียกเช่นนี้แทน

อากาศที่ทุเจวี่ในช่วงกลางวันกับกลางคืนแตกต่างกันมาก ตอนกลางวันร้อนระอุ แต่พอค่ำกลับหนาวยะเยือก แม้แต่ต้นหญ้าที่ผืนทรายยังแผ่ไอเย็นออกมา

เฮ่อหรงไม่ได้จะไปเอาเรื่องเฉียดหัว เหวียถานเห็นเงาร่างของเขายืนอยู่ได้แสงจันทร์จึงถอนหายใจเฮือก ในใจคิดว่าตนตื่นตูมไปแล้ว คนแบบเฮ่อหรงไม่มีทางทำอะไรหุนหันพลันแล่น

"คุณชายสาม" เหวียถานเดินเข้าไปใกล้

ราตรีวาดเค้าโครงสีดำของทิวเขาไกลให้เห็นได้รางๆ ส่วนใกล้ๆ กระจิมสว่างด้วยแสงไฟ เรียงรายเป็นระยะ กองไฟลุกโชติ เงามคนเคลื่อนผ่านไปมา แต่กลับไม่มีใครโดยอยู่ในความสนใจของเฮ่อหรงหรือทำให้เขารู้สึกอับอายขึ้นเลย

กระนั้นในใจเขากลับมีกองไฟกองหนึ่งลุกโพลง รุ่งโรจน์เจิดจ้า เผาไหม้อย่างรุนแรงเจียนระเบิด

เฮ่อหรงนึกถึงก่อนหน้าที่เหวียถานบอกอาชิงว่าจะพานางกลับไปจงหยวน ตอนนั้นเขาอยากจะไปเจอองค์หญิงเงินตั้งเร็วๆ เพื่อเกลี้ยกล่อมให้นางยอมร่วมมือ จึงรู้สึกเหวียถานเรื่องมากจนอาจเสียดงาน และเป็นห่วงเป็นใยคนไม่รู้จั๊กมากเกินไป

แต่แล้วสตรีที่ชื่ออาชิงคนนี้ก็กลับยอมเสี่ยงช่วยเขาชื่อตอนถูกรังแกจนตัวเองต้องตาย

จุดประสงค์ที่ราชสำนักส่งทูตมาที่ทุเจวี่ตะวันตกคือสิ่งใดนะหรือ

ที่จริงเฮ่อหรงสามารถอ้างเหตุผลสวยหรูมากมายขึ้นมาพูดได้ทั้งนั้น เหมือนที่ใช้อ้างกับบิดา จักรพรรดิ และองค์หญิงเจินตั้ง ไม่ว่าจะเพื่อราษฎร เพื่อสันติ เพื่อความสงบสุขของบ้านเมือง

แต่เขากลับรู้ดีที่สุดว่าความจริงเขาแค่อยากมีความก้าวหน้า เพราะร่างกายของเขาพิการ จึงไม่สามารถสร้างผลงานในการรบ และเพราะเป็นบุตรสาวใช้ ข้ามารดาจึงแบกชื่อว่าเป็นคนผิด ทำให้เส้นทางที่เขาปรารถนาเป็นไปได้ยากกว่าคนอื่น ๆ

ที่เขายอมเดินทางไกลนับพันลี้ด้วยความยากลำบากนั้น คำว่าเพื่อชาติบ้านเมืองก็เป็นแค่อารมณ์สวยหรูที่หุ้มห่ออยู่ภายนอก แท้จริงแล้วเฮ่อหรงคนนี้ก็กำลังทำเพื่อตัวเอง เขาก็แค่คนเห็นแก่ตัวและคิดถึงแต่ตัวเอง

บัดนี้เฮ่อหรงรู้แล้วว่าเขาก็ไม่ได้สูงส่งไปกว่าชาวบ้านอย่างอาชิง แผนที่เขาวางไว้ก็เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมือง หาใช่มีปณิธานเพื่อแผ่นดินอะไรไม่

กระบอกตาของชายหนุ่มร้อนผ่าว แต่กลับไม่มีน้ำตาไหลลงมา ลักหยด

"คุณชายสาม?" เซวี่ยถานรู้สึกว้าวุ่นที่เฮ่อหรงที่นิ่งงันไปดูแปลกๆ แต่บอกไม่ได้ว่าแปลกที่ตรงไหน

"เจ้าตามข้ามาที่นี้ รู้สึกกลัวหรือไม่" ในที่สุดเขาก็เอ่ย น้ำเสียงค่อนข้างแหบพร่า

"มีท่านอยู่ ข้าไม่กลัว"

"ขอคำตอบจริงๆ"

เซวี่ยถานแค้นเสียงเบา "กลัวสิ"

"เพื่อให้ได้มีหน้ามีตา? ได้ไอ้อดคนในครอบครัวเจ้า?"

"ใช่ครั้งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งนั้น...สมัยที่ยังเป็นเด็กหนุ่มเลือดร้อน ข้าอยากเอาอย่างจางเขียนและปานกู่* ช่วยเหลือราชสำนักขยายอาณาเขตของชาวฮั่น แม้ว่าตอนนี้ความใฝ่ฝันนี้ของข้าจะยังอีกห่างไกลก็ตาม"

เฮ่อหรงเงียบไปพักหนึ่ง "ในสายตาเจ้า ข้าคือคนที่จะช่วยให้ฝันเจ้าเป็นจริง?"

เซวี่ยถานลูบจมูก หัวเราะเสียงแห้ง "พูดกันตามตรง ตอนแรกข้าก็ไม่ค่อยมั่นใจ แต่วันนี้พอได้ยินท่านคุยกับองค์หญิงเจินตั้งทำให้ข้ารู้สึกมีความมั่นใจราวเจ็ดแปดส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนี้"

เฮ่อหรงโน้มหน้า "หมายความว่าอย่างไร"

"ถ้าท่านใจแข็งจริงอย่างที่แสดงออก เหตุใดจึงทนดูไม่ได้จนต้องออกจากกระโจมมา ท่านไม่ใช่คนไร้หัวใจ แต่เป็นคนที่เก็บซ่อนความรู้สึก ไม่ยอมแยมั้พรายความคิดอ่านออกมางายๆ คนแบบนี้ภายนอกมักเย็นชา แต่ภายในอบอุ่น หากต่อไปสตรีนางใดได้หัวใจท่าน ท่านย่อมรักใคร่ดูแลนางอย่างสุดซึ้ง" เขายังคว้าหัวใจตาใส่เฮ่อหรง "ข้าพูดถูกหรือไม่"

สีหน้าของเฮ่อหรงนิ่งสนิท "กล้าเดาความคิดเบื้องสูงแบบเลื่อนเปื้อนสมควรโดนลงโทษหรือไม่"

เซวี่ยถานหัวเราะ "เบื้องสูงเป็นผู้ใหญ่ใจกว้าง โปรดอย่าได้คิดเล็กคิดน้อยกับผู้น้อยเลย"

เฮ่อหรงมองเขาแวบหนึ่ง เซวี่ยถานหุบยิ้ม ประสานมือให้เฮ่อหรงเรียกความสนใจจากคนที่เดินผ่านไปมา เพราะเขาไม่ได้ทำเพียงก้มตัว

* จางเขียน (164-114 ปีก่อนคริสตกาล) นักการทูตในสมัยราชวงศ์ฮั่น ผู้บุกเบิกเส้นทางสายไหม และปานกู่ (ค.ศ. 32-92) นักประวัติศาสตร์สมัยตงฮั่น (ฮั่นตะวันออก) ผู้บันทึกประวัติศาสตร์จีน 'ฮั่นชู' ซึ่งมีอิทธิพลต่อชาวฮั่นในสมัยหลัง

หากน้ำเสียงยังเคร่งขรึมจริงจังอย่างที่ไม่เคยเป็น "ชีวิตของอวี๋เซิน ขอฝากไว้กับท่าน นับจากวันนี้ต่อไป สุดแล้วแต่ท่านจะบัญชา"

เฮ่อหรงพูดเสียงเรียบ "เจ้าเป็นขุนนางราชสำนัก ย่อมต้องฟัง คำสั่งของราชสำนัก"

เซวี่ยถานยิ้ม ไม่ได้แย้ง

ตอนนี้เองเกาชื่อเดินออกมาจากกระโจม สีหน้าเศร้าสลด หยาดน้ำตา ยังคงติดอยู่บนใบหน้า ดูเหมือนนางจะยังไม่ได้สติกลับคืนมา เมื่อเห็น เฮ่อหรงก็ตั้งท่าจะคารวะ แต่เซวี่ยถานชิงดึงตัวนางไว้อย่างคนหูไวตาไว ดูเสียงเบา "เจ้าทำอะไร?"

เกาชื่อสะดุ้งเล็กน้อย สติกลับคืนเต็มที่ นางพูดเสียงจิ้งมีง่า "ขออภัย เจ้าคะ..."

เซวี่ยถานมีสีหน้าเคร่งจัด ไม่เหลือท่าที่ขี้เล่นในเวลาปกติอีกต่อไป "ที่นี่ไม่ใช่ที่ที่เจ้าจะมาทำใจลอยได้"

เกาชื่อสุดลมหายใจเข้าปอดลึก นางฝืนระงับตัวเองให้หนึ่ง แต่น้ำเสียงยังติดจะสั่นอยู่บ้าง ทว่าไม่ได้เป็นเพราะถูกเซวี่ยถานต่อว่า แต่เป็นเพราะยังไม่สามารถก้าวผ่านความรู้สึกเมื่อครู่

นางพูดเสียงเบา "ข้าผิดไปแล้ว"

เฮ่อหรงถามนาง "เจ้าอยากจะพูดอะไร"

เกาชื่อฝืนยิ้ม "บอกตามตรงว่าก่อนมาที่นี่ข้าคิดเพียงว่าจะทำงาน ที่ได้รับมอบหมายจากท่านให้สำเร็จเพื่อที่ตัวเองจะได้มีหนทางไปต่อ ไม่เคยคิดเลยว่าเรื่องสำคัญของชาติบ้านเมืองจะเกี่ยวอะไรกับตัวข้า และเรื่องของอาชิง เรื่องของอาชิง..."

นางสะอื้นเล็กน้อยแต่ยังคงฝืนพูดต่อ "ข้าถูกขायให้บ้านสกุลจาง ตั้งแต่เล็ก แม้พวกเขาบอกว่าเมื่อข้าโตขึ้นจะทำลายสัญญาขायตัว

ของข้าเพื่อให้ข้าแต่งงานเป็นภรรยาของคุณชายน้อยสกุลจาง แต่ผู้ชื้อเป็นคนชอบบงการ ทำให้ข้าไม่เคยมีความสุขจนนึกซึ้งซังโลกใบนี้ และเข้าใจว่าทุกคนบนโลกล้วนมีจิตใจโหดร้าย จึงค่อยๆ บังคับตัวเองให้กลายเป็นคนใจแข็ง เย็นชา ไม่ใจอ่อนกับใครง่าย ๆ จนกระทั่งก่อนหน้าที่คู่นั้นข้าจะเสียชีวิต เขาคืนสัญญาขายตัวให้ข้า และข้าได้มาเจอกับคุณชายเซวีย กับท่าน ยังมีอาชิง..."

อาชิงทำให้เกาซือมองเห็นความเห็นแก่ตัวของตน นางไม่รู้ว่าอาชิงไปเอาความกล้ามาจากที่ไหน แต่นางรู้ว่าหากตัวเองเป็นอาชิงที่ตกอยู่ในสภาวะที่แม้แต่ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ก็ไม่แน่ว่าจะเสนอตัวออกมาช่วยคนแปลกหน้ากลุ่มนี้

อาชิงไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นใคร ไม่มีทางที่นางจะอยากได้สิ่งตอบแทนจากพวกเขา นางรู้เพียงอย่างเดียวว่าเกาซือ เฮ่อหรง และเซวียถานเป็นชาวฮั่น

"ก่อนหน้านั้นข้าเฝ้าเวลาเขาบัญญัติ ยามนี้ถึงเพิ่งเข้าใจในการกระทำของคุณชาย สำหรับชาวฮั่นที่ถูกชาวทูเจวี่ยทำให้ต้องพลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองนอน ถือเป็นสิ่งยิ่งใหญ่อย่างยิ่ง...นับจากวันนี้เป็นต้นไปขอเพียงคุณชายมีคำสั่ง ต่อให้ต้องถูกป็นเป็นผงข้าก็ยินดีทำตามเจ้าค่ะ"

เนื้อแทนางก็ไม่ได้เป็นคนเลือดเย็นอยู่แล้ว บัดนี้ถูกอาชิงผู้เพิ่งจะเคยพบกันทำให้โลหิตร้อนระอุขึ้นมาอีกครั้ง

ในสายตาของเกาซือ เฮ่อหรงในยามนี้คือตัวแทนของราชสำนัก ซึ่งถือภารกิจอันยิ่งใหญ่ไว้ในมือ การทำตามคำพูดของเขามีค่าเท่ากับการเชื่อฟังคำสั่งจากราชสำนัก

เฮ่อหรงผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ

ไอเย็นโดยรอบทำให้ลมหายใจร้อนผ่าวที่พรุออกมากลายเป็น
หมอกสีขาว ก่อนจะกระจายหายไปในยามรัตติกาล

หากเป็นเมื่อก่อนเขาอาจระหิวมียิ้มย่องที่สามารถชนะใจคน
แต่บัดนี้ไม่ใช่แบบนั้นอีกแล้ว

ชายหนุ่มจุกคิดถึงเฮ้อจั้น

ระยะทางระหว่างราชสำนักทู่เจี๋ยตะวันตกกับเมืองจางเยี่ยที่
อยู่ชายแดนไม่ถือว่าไกลกันมาก อย่างน้อยก็ใกล้กว่าเมืองฉางอันมาก
ทว่ายังคงต้องใช้เวลาเดินทางหลายวัน

เฮ้อทรงคิดในใจว่าดีที่เขาไม่ได้ให้เฮ้อจั้นมาด้วย เนื่องจากที่นี้
อันตรายเกินไป องค์กรเงินตั้งยังแทบจะเอาตัวไม่รอด ทู่เจี๋ยตะวันตก
มีอันตรายรายล้อมรอบทิศ ถ้าพึ่งแค่พวกเขาสามคนต้องเอาชีวิตให้รอดนั้น
ไม่ง่ายเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องจะพลิกสถานการณ์ ทุกย่างก้าวที่เดิน
เหมือนเหยียบลงไปบนแผ่นน้ำแข็งบางเฉียบ ถ้าเฮ้อจั้นมาอยู่ตรงนี้
ย่อมต้องพลอยลำบากไปด้วยแปดถึงเก้าส่วน

ชายหนุ่มมองเซวียถานกับเกาซื่อที่หันมามองเขาด้วยแววตา
แบบเดียวกัน "ข้าจะพาพวกเจ้ารอดกลับไป ไม่ปล่อยให้ต้องทนทุกข์
อยู่ที่นี้เด็ดขาด"

เซวียถานกับเกาซื่อคารวะอย่างเจี๊ยบๆ ไม่กระโดดกระตัก
ด้วยสีหน้าจริงจังอย่างยิ่ง

เฮ้อจั้นจามเสียงดัง

เขาอาบน้ำฝนสดเปลี่ยนชุดเสร็จแล้ว นั่งเอนๆ อ่านหนังสือ
อยู่บนเตียงจนผล็อยหลับไปตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้ พอจามเสร็จถึงได้รู้สึก
ว่าหนาว ที่แท้ผมยังไม่แห้ง ชายหนุ่มจึงรีบหยิบผ้าแห้งที่วางอยู่ด้านข้าง

มาวางแปะไว้บนศีรษะ

มีเสียงเคาะประตู เฮ้อจั้นเปล่งเสียงออกไป

"เข้ามา"

เงินเขียนผลึกประตูเข้ามา "ท่านหัวหน้ากอง"

เฮ้อจั้นยิ้ม "พี่เงินไม่ต้องมากพิธีถึงเพียงนี้ เวลาส่วนตัวเรียกชื่อว่า
เจ้าห้าก็ได้"

เงินเขียนผงกศีรษะและเลิกวางท่านอบน้อม "ข้าขอเรียกคุณชายห้า
แล้วกัน"

"อืม ทำไมพี่เงินถึงยังไม่หลับอีก มีเรื่องอะไรอยากคุยหรือ"

เงินเขียนล้งเลอยู่พักหนึ่ง "หลายวันมานี้ข้าฝึกพละกำลังให้
พวกทหารมากกว่าตอนอยู่ในกองทหารราชของครักซ์ที่เมืองหลวงเสียอีก
ทำเอาพวกทหารแอบร้องโอดโอยกันไม่หยุด ท่านคิดจะทำอะไรกันแน่
หรือนัดแนะท่านผู้ช่วยเสนาบดีเอาไว้แล้ว?"

สีหน้าของเฮ้อจั้นเยียบเย็นลง แต่กลับไม่ได้ตอบคำถามของ
เงินเขียน "ทำไม พวกเขาทนต่อไปไม่ไหวแล้ว?"

เงินเขียนรีบบอก "ไม่ใช่อย่างนั้น อันที่จริงคนกลุ่มนี้มีคุณสมบัติ
ไม่เลว ยิ่งได้รับการฝึกยิ่งมีความสามารถเพิ่มมากขึ้น เพียงแต่ตอนนี้
พวกเราได้แต่อยู่ในเมืองจางเยี่ย พวกทหารจึงไม่รู้ว่าการฝึกทั้งวันทั้งคืน
มีประโยชน์อย่างไรจึงแอบบ่นกัน"

"เลี้ยงทหารพันวันเพื่อใช้วันเดียว ข้ารู้ว่าพวกเขาอยากสร้างความดี
ความชอบถึงได้ตามพี่สามกับข้ามาที่นี่ ยามนี้พี่สามพาตัวเองไปเสี่ยง
ชนิดไม่กลัวตาย พวกเราอย่าไม่อายย่อหย่อนเกียจคร้าน เกิดวันไหน
ได้รับคำสั่งด่วนก็จะต้องออกศึกได้ทันที"

เงินเขียนผงกศีรษะ ถอนหายใจอีกครั้ง "ไม่รู้ว่าพวกท่านผู้ช่วย

เสนาบดีอยู่ที่ทิวเจี๋ยตะวันตกเป็นอย่างไรบ้าง"

พื้นนิสัยของเงินเซียนเป็นคนกระด้าง แต่เฮ้อจั้นเป็นพระราชนัดดา และมีผลงานโดดเด่นอยู่ในกองทหารราชองครักษ์ ข้าเจ้าตัวยังมีวรยุทธ์ ยอดเยี่ยม ทำให้เงินเซียนไม่กล้าล่วงเกินเขา การที่เฮ้อหรงกับเฮ้อจั้น สองพี่น้องเดินทางจากเมืองหลวงมาครั้งนี้ทำให้เขารู้สึกยกย่องอย่างจริงจัง เพียงแต่ไม่รู้เพราะเหตุใดจู่ๆ เฮ้อจั้นถึงได้รับการอวยยศอย่างกะทันหัน ทำให้เขาแอบไม่พอใจอยู่บ้าง

"ข้ากับพี่สามนัดแนะกันเรื่องวันเวลาและรหัสลับเอาไว้แล้ว ถ้ามีโอกาส เขาจะให้คนส่งข่าวมา"

ตัวเขาเองก็รู้สึกร้อนใจ เพียงแต่ไม่สามารถแสดงออกมาให้พวกทหารเห็น หากไม่เจียยังทำให้ผู้อื่นกระวนกระวาย

หากเกิดเรื่องไม่คาดฝันกับพี่สามช่วงที่อยู่ทางนั้น...

เฮ้อจั้นไม่กล้าและไม่อยากวาดภาพเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในทำนองนั้น

ในกลุ่มพี่น้องสกุลเฮ้อ นอกจากเฮ้อชิวผู้ร่วมมารดาเดียวกับเขา เฮ้อจั้นสนิทกับเฮ้อหรงมากที่สุด ระยะเวลาหลายปีที่บิดาถูกเนรเทศ ให้ไปอยู่ผางโจว ความทุกข์ยากสารพัดได้ก่อกำเนิดความผูกพัน ทำให้พวกเขาต่างต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน จึงมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากกว่าพี่น้องทั่วไป

สำหรับเฮ้อจั้น เฮ้อหรงไม่ได้เป็นแค่พี่ชาย แต่มีความหมายมากกว่านั้น ถ้าเป็นพี่น้องคนอื่นเดินทางไกลมาเป็นทูตที่ทิวเจี๋ยตะวันตก เฮ้อจั้นก็ไม่กล้ารับประกันว่าตัวเองจะกล้าตามมาด้วยชนิดไม่หยุดคิด เพราะเป็นเฮ้อหรง และมีแต่เฮ้อหรงเท่านั้น เขาถึงทำเช่นนั้น

"พี่สามไม่มีทางเป็นอะไร" เขาพูดให้ความมั่นใจกับเงินเซียน

แต่ความจริงคือเขากำลังพุดปลอบตัวเอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6480->